

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

GRAND CHAMBER

CASE OF MURRAY v. THE NETHERLANDS

(Application no. **10511/10**)

JUDGMENT

STRASBOURG

26 April 2016

[http://hudoc.echr.coe.int/eng#{"appno":\["10511/10"\],"itemid":\["001-162614"\]}](http://hudoc.echr.coe.int/eng#{)

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft Nederland op de vingers getikt in de zaak van de Antilliaanse kindmoordenaar James Murray. De rechten van de tot levenslang veroordeelde en in 2014 overleden Murray zijn volgens het Hof jarenlang ernstig geschaad.

Het Hof in Straatsburg stelt in [zijn uitspraak](#) vandaag dat Murray tijdens zijn levenslange detentie is behandeld als 'menselijk afval', een lot dat volgens de Europese rechters geen enkele gevangene verdient, hoe ernstig zijn misdaad ook is.

Het EHRM stelt ook dat 'gerechtigheid voor de heer Murray te laat is gekomen', omdat hij geen enkele kans heeft gekregen op een psychiatrische behandeling. Het Hof voegt er aan toe dat een vergoeding voor immateriële schade aan Murrays nabestaanden op zijn plaats zou zijn.

Met de uitspraak bevestigt het Europese mensenrechtenhof opnieuw dat er bij het opleggen van een levenslange gevangenisstraf perspectief moet zijn op een terugkeer in de maatschappij, een discussie die in Nederland de afgelopen jaren steeds weer oplaaide.

Nederland, het Koninkrijk der Nederlanden, IS VERANTWOORDELIJK voor wat er in de delen van het Koninkrijk gebeurt. Dit geldt ten aanzien van de bescherming van de mensenrechten en...zeer waarschijnlijk in het verlengde daarvan ook ten aanzien van: de borging van de kwaliteit van bestuur in de Koninkrijksdelen !

PARTLY CONCURRING OPINION OF JUDGE PINTO DE ALBUQUERQUE

11. Finally, the Grand Chamber also rejects the Government's argument that Curaçao and Aruba were one country within the Kingdom of the Netherlands and that the administration of justice was a responsibility of the separate parts of the Kingdom. This contention can easily be rejected on the basis of the doctrine enshrined in Article 4 of the Draft Articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts (adopted by the United Nations International Law Commission in 2001), according to which the conduct of any State organ, be it that of the central government or of a territorial unit of the State, must be considered an act of that State under international law. It is neither Curaçao nor Aruba but the Kingdom of the Netherlands which is the Party responsible under the Convention for ensuring compliance with its standards. For this same reason, it is also irrelevant to claim, as the Government did, that there was no obligation to offer the applicant psychiatric treatment, since no such order was imposed by the sentencing court, the Joint Court of Justice. The compliance of the Dutch State's practice with the Convention does not hinge on the decisions of local courts of autonomous parts of the Kingdom.

12. In addition, the Court has already in the past given a clear indication that it would not accept this line of argument, when in *Mathew* it affirmed the duty to transfer an inmate from the KIA to a place more appropriate to his physical condition and health needs, "in one of the other two countries of the Kingdom if necessary"^[15]. Nothing substantially different distances the present case from *Mathew*, in the view of the Grand Chamber. Thus it does not accept the Joint Court of Justice's argument, repeated by the respondent Government, that the "limited intelligence" and "the insufficient ability to express himself" hindered Mr Murray's placement in a custodial clinic in the Netherlands^[16]. If adequate treatment was not available in Curaçao, the applicant should have been sent to the Netherlands, where professional help could have been provided to him, if necessary with translation, using one of the three languages that he spoke: Papiamentu, English or, with more difficulty, Dutch. Even less acceptable is the Government's argument presented in the Grand Chamber hearing that the applicant never requested a transfer to the Netherlands. Once again it must be stressed that the State's obligation did not have to be triggered by a request from the applicant; there was an obligation for the State to act of its own motion.

Het eerste lid van artikel 43 van het Statuut draagt de zorg voor de verwezenlijking van de fundamentele menselijke rechten en vrijheden, de rechtszekerheid en de **deugdelijkheid van het bestuur** op aan elk der landen. Het tweede lid van artikel 43 bepaalt dat het waarborgen van deze rechten, vrijheden, rechtszekerheid en deugdelijkheid van bestuur een aangelegenheid van het Koninkrijk is. Volgens de Officiële toelichting bij artikel 43 is de zorg voor de verwezenlijking in de landen van de fundamentele menselijke rechten en vrijheden, de rechtszekerheid en de deugdelijkheid van het bestuur een taak van de landen. `Het is echter in het belang

van het Koninkrijk, dat deze taak inderdaad wordt vervuld. Het Koninkrijk moet de daarvoor geëigende maatregelen kunnen nemen indien in een land deze rechten en vrijheden, deze rechtszekerheid en dit behoorlijk bestuur niet bestaan.' De Officiële toelichting bij artikel 43 stelt voorts: 'Slechts wanneer de zorgtaak die elk der landen op grond van het eerste lid van artikel 43 Statuut heeft met betrekking tot de verwezenlijking van die fundamentele waarden, structureel verwaarloosd wordt en er intern geen redres wordt geboden, kan het nemen van een maatregel in overweging komen'.